

INTERVIEW | Robin Paalvast (43), Wethouder Zoetermeer

‘Bij de kindergraven kreeg ik het te kwaad’

12 jaar lang droomt Robin Paalvast van een baan als wethouder. Dan heeft hij de functie te pakken. Maar de feestvreugde is van korte duur. 3 weken na zijn installatie krijgt de Zoetermeerse politicus te horen dat zijn zontje kanker heeft.

CELINE TIMMERMAN

Quinten heeft last van een opgezette klier in z'n nek. 'Even mee langs de huisarts', denken de ouders van de 6-jarige jongen. De dokter verwijst ze door naar het Sophia kindziekenhuis in Rotterdam. Een paar weken later krijgt het gezin de uitslag van de onderzoeken. Het is menens. Kanker. In de lymfeklieren, met uitzaaiingen naar longen en lever.

Het nieuws komt net op het moment dat het leven van vader Robin Paalvast (43) niet beter kan. Na een succesvolle campagne voor de gemeenteraadsverkiezingen wordt zijn D66 met acht zetels de grootste partij in Zoetermeer. Na 12 jaar raadslidmaatschap wacht eindelijk de functie waar hij zolang op heeft geaasd: het wethouderschap.

Het zijn krankzinnige weken. De roes van de verkiezingsoverwinning is nog amper uitgewerkt en Paalvast moet aan de slag als wethouder, terwijl er thuis een doodziek kind op de bank ligt. „Zo'n ziekte, ik had geen idee wat dat zou betekenen,” zegt hij nu, enkele maanden later. „Nu denk ik: Vandaar dat hij zo snel moe was bij het naar school fietsen. Maar ja, dat is achteraf.”

Uitzicht

„Het contrast tussen werk en privé was plotseling enorm. Veel dingen werden relatief. Een klacht van bewoners over bomen die hun uitzicht belemmeren weeg je anders als je thuis een doodziek kind hebt zitten. Dan denk je: Waar gaat dit over?”

„Toch heb ik geen moment overwogen om het wethouderschap neer te leggen. De artsen adviseerden ook om Quinten gewoon naar school te laten gaan als dat kon. Wij weigerden als ouders bij de pakken neer te zitten. Mijn vriendin stopte wel met werken. Zo kon zij zich concentreren op de be-

‘Verkiezingen, benoeming. Het was een hoge piek. Ineens was er een diep dal’

handeling. De eerste dagen zegde ik al mijn afspraken op het stadhuis af,” vervolgt Paalvast. „Maar al snel ben ik weer gewoon aan het werk gegaan. Het ging redelijk. Ik heb één dossier overgedragen aan een collega: de begraafplaats. We moesten konijnen afschieten omdat die graven vernielden. Daarover was een hoop commotie in de politiek en media. Ik wilde die verantwoordelijkheid niet meer. Ik had kort daarvoor een rondleiding over de begraafplaats gehad en kwam langs de kindergraven. Precies op het moment dat het onzeker was of Quinten het zou overleven. Ik realiseerde mij dat ik

◀ **Robin Paalvast met zijn zontje Quinten. Kort na de installatie van Paalvast als wethouder blijkt dat Quinten ernstig ziek is. ‘Veel dingen worden dan relatief. Bewoners die over bomen klagen. Dan denk je: Waar gaat dit over.’ Inmiddels gaat het goed met Quinten. De behandeling tegen kanker is goed aangeslagen.**

FOTO MARCO DE SWART

hem hier mogelijk zelf zou moeten wegdragen. Toen kreeg ik het te kwaad.”

Paalvast vermijdt het woord kanker. Hij spreekt van ‘cellen die Quinten ziek maken’. De kleine jongen reageert er nuchter op. „Zelfs toen na een operatie weefsel werd weggehaald en bleek dat hij uitzaaiingen in zijn nek, longen en lever had. Zelfs als hij kotsmisselijk is na een chemo. Hij heeft er ook mee leren omgaan dat hij niet te intensief mag spelen, ook al beperkt hem dat enorm.”

Nu lurkt Quinten in de werkkamer van zijn vader aan zijn chocomel. Hij stoeit wat met zijn broertje Julian (4) en zwaait vrolijk met de voorzittershamer van de burgemeester.

Machteloos

Een tijd geleden verloor Quinten zijn haar. „Dat was verschrikkelijk,” zegt Paalvast gemotioneerd. „Dan weet je dat het serieus is. Zelf vond Quinten het wel grappig. Hij maalde er niet om dat hij kaal werd. Wij hadden ondertussen een machteloos gevoel. Je hebt een doodziek kind, maar je kan er niets aan doen. Je wilt het zo graag van hem overnemen en denkt: Neem mij maar. Maar dat gaat niet. Je kan alleen maar hopen dat de kuur aanslaat.”

Dat is gebeurd. Quinten heeft bijna geen ‘zieke cellen’ meer. De laatste chemo staat over een paar weken gepland. Daarna blijft de jongen nog 5 jaar ter controle onder de hoede van het ziekenhuis. Pas dan kan hij weer echt gezond worden verklaard.” „Ons gezinsleven gaat gewoon verder,” zegt Paalvast. „We doen leuke dingen, zoals naar de kinderboerderij gaan. In het begin letten we best streng op en aten gezonde voeding. Ook dat lieten we varen. We willen een leuke tijd met elkaar. Als Quinten naar de McDonald's wil, dan doen we dat. Je maakt er het beste van. Of ik er een andere wethouder door ben geworden weet ik niet. Wat ik wel weet is hoe het voelt als je zware tegenslagen te verwerken krijgt. De verkiezingen, mijn benoeming tot wethouder. Het was een hoge piek. Ineens was er een diep dal. Zoiets relativeert. Iets moois kan zomaar ellendig zijn. Dat is in de politiek zo. Maar in het leven is het niet anders.”

Sinds jaren '90 niet meer zo veel mensen op de vlucht

GENÈVE | Het aantal vluchtelingen dat naar rijke landen trekt is in de eerste helft van dit jaar met bijna 25 procent gestegen ten opzichte van dezelfde periode vorig jaar. Meer dan 330.000 mensen vroegen asiel aan in 44 geïndustrialiseerde landen, zo maakte de VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR vandaag bekend. Als de huidige trend doorzet kan het aantal asielaanvragen eind dit jaar boven de 700.000 uitkomen. Dat is

het hoogste aantal sinds de oorlog op de Balkan van begin jaren '90 van de vorige eeuw. Reden voor de vluchtelingenstroom zijn de oorlogen in Syrië en Irak maar ook vluchtelingenstromen uit onder meer Somalië en Eritrea.

„De internationale gemeenschap moet de bevolkingen voorbereiden op de realiteit dat door het ontbreken van oplossingen voor conflicten meer en meer mensen een veilig heenkomen en zorg nodig zullen

hebben in de komende maanden en jaren,” aldus de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen, António Guterres.

De 28 lidstaten van de Europese Unie registreerden in de eerste 6 maanden van dit jaar 216.300 aanvragen, 23 procent meer dan in dezelfde periode vorig jaar. Duitsland kreeg daarbij verreweg de meeste aanvragen te verwerken: 65.700, gevolgd door Zweden met 38.900 en Italië met 24.500. Eén op de zeven

aanvragers komt uit Syrië. In de Verenigde Staten, met een totaal van 52.800 aanvragen, gaat het vooral om mensen die voor bende-geweld, de georganiseerde misdaad of voor drugskartels uit landen in Midden-Amerika zijn gevlucht. In Australië, met een eigen asielbeleid dat wordt bekritiseerd door de UNHCR, is het aantal aanvragen juist met 20 procent gedaald ten opzicht van de eerste 6 maanden van 2013.